

Tuy ghi tên mượn mùng, nhưng những lời dụ dỗ từ 3, 4 năm nay... đã có thành quả tốt! (cũng xin cảm ơn anh chị Chúc đã nhường chỗ vào phút chót!)
Thế rồi, Cuối cùng thì vợ chồng tôi cũng chợt thấy mình đang ngồi trong chiếc máy bay của Easy Jet, trực chỉ hướng phi trường Faro!

Thật ra thì chuyện đi « múa gậy đuổi theo quả bóng trắng» ở Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha cũng không phải là việc mà chúng tôi làm lần đầu tiên.
Nhưng kỳ này có một điều khác rất quan trọng là kỳ này được đi chơi với cả gần 40 bạn, quen nhiều, quen ít và chưa quen... Ôi! nom nớp... hồi hộp lẫn thích thú!

Tôi đã chặc lưỡi nhủ thầm: “thì ta cũng cứ thử liều mạng, đưa chân, xem sao?”
Ngay cả đến Đức Đạt lai Lạt Ma mà còn phải khuyên là: “mỗi năm, ta nên đi đến một chỗ nào mà mình chưa bao giờ đặt chân tới bao giờ!” đó hay sao.”???

Trên máy bay, chồng tôi nghiêm khắc (điều hiếm có!) căn dặn, xin tạm dịch: “Cung ơi! đừng có lộn xộn! không nên mè nheo gì cả nha! tổ chức như thế này còn khó hơn cả việc tổ chức cho cả trăm người dự những séminaires làm việc mà anh đã làm!»

Rời phi trường Faro (Bồ đào Nha), sau khi vài anh chị tiếp nhận những túi golf đã được đặt thuê từ Paris, chúng tôi lên xe car, trực chỉ hướng El Rompido, Tây Ban Nha.
Mới rời Paris vài tiếng đồng hồ mà anh chị em làm như... đã... nhớ... LIDL rồi, phải đổ bộ xuống để mua nước uống, hoa quả, biscuits và trăm thứ “hầm bà lằng” trước khi đến khách sạn! (5 sao nhé!)

Nhận phòng. Nghi ngơi, (dù không mệt!). Ăn tối (buffet). Bữa ăn tối đầu tiên, (thỉnh soạn nhất của chuyến đi.) Có Bàn rượu, có bàn không rượu... Chúng tôi nhập vào bàn không uống rượu, nhưng cũng “lê lét” từ bàn nọ sang bàn kia để “góp chuyện”! Thật vui mừng, với những gặp gỡ không ngờ tới: bạn của em gái, đến từ Thụy Sĩ, bạn lâu không gặp, đến từ Canada...
Đây là lúc vui của tất cả chúng tôi, nhưng cũng là lúc nhức đầu của ban tổ chức, đang phải công phu xếp sắp cho lịch Trình ngày hôm sau “ai chơi với ai?”. Đây không phải là công việc như Séminaires, mà phải dùng hết tài lực (Khéo léo, Té nhị!) Để thu xếp sao cho mọi người (là các BẠN cả, không phải... là đồng nghiệp!!!) đều được vui vẻ, như ý! Tôi bỗng chợt “ngộ” ra lời “khuyên” của chồng trên máy bay!! Khó thật!!!

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi dậy cùng lúc mặt trời mọc: những đám mây được tô hồng, đỏ chót, với những tia nắng đầu ngày chiếu xuyên qua những chiếc lá cọ, những cây “pins parasols” quen thuộc như ở miền nam nước Pháp,
Điểm thêm vài khóm hoa «bougainvilliers, oiseaux du paradis»,,,, làm liên tưởng tới đảo Réunion...
Đường đi ra club house để lấy voiturettes nhìn xuống fairways xem rất ngoạn mục...

Thật ra thì hai sân chơi (Nord & Sud) của El Rompido cũng không lấy gì làm... gay cấn (lắm!) so với ESTORIL hay ABAMA (Canaries)
Nhưng, dù không muốn, cũng có đủ khả năng giúp tôi “cúng vài” quả bóng cho những “vũng lầy” của... chúng ta, tạm dịch từ chữ “marécages», chứ không phải những vũng lầy... êm ái như trong bài hát của Lê Uyên Phương...

Xin thưa rằng: Các chàng & nàng Golfers, phần nhiều là U70, U 80 & O 80 cả... Cho nên, việc làm lạc, để quên, cầm “lộn” (gà và vịt còn “lộn” được, hướng chỉ là... người, nói theo những danh hài Việt Nam!) các thứ gậy (kể cả driver, quý vị nhé!) cũng dễ hiểu mà thôi!!!
Một chị sung sức đến nỗi có lúc quất driver gần bay cả đầu (... du club, bien sừ...) & với lời khuyên của quân sư quạt mo (Là tôi!), chị đã nhờ được” couteau Suisse”(= biệt danh của Jacques, chồng tôi, «homme à tout faire!»,) sửa cho...
Ôi! Miracle! Đầu đã đứng vững trên gậy, không còn... lung leo nữa!

Rời những cuộc phiêu lưu, mắt cả buổi, đến tận bóp cảnh sát để khai báo, tường trình rõ ràng, với sự giúp đỡ của... máy dịch... GOOGLE, sang tiếng bản xứ!! Đòi hỏi cần thiết cho việc bảo hiểm thuê clubs...
Ôi chao! Công phu! Hoi bị “PA ních”, Nhưng nụ cười không hề tắt trên môi của những khổ... chủ (thuê!)

Với sự khéo léo điều đình của ban tổ chức, chúng tôi đã được xe của chính ông chủ tiệm ăn ở bờ biển tới đón đi ăn trưa.

Ông này cũng là golfer, trong hiệu được treo ảnh ông chụp cùng những “cao thủ gậy” của “Êt ba chì”. Bái phục!

Tapas cũng được chọn lọc bởi các anh chị đã có kinh nghiệm ẩm thực ở đây: Hén xào, mực “nhí” chiên giòn vvvv. Món nào cũng xuất sắc cả. Nhất định là Sangria mà... vào thì lời phải... ra! Tiếng cười nói xôn xao còn vang vọng tới tai tôi, cho tới tận hôm nay... thì đủ hiểu.

Sau đó là màn chụp hình, nhất định là phải có bầy “sâm cầm”(= mouettes, chữ dùng bởi NS Trịnh Công Sơn, ngày xưa hình như mình gọi là “hải âu“ thì phải???)

Có những cây chanh với những trái thật to, treo lủng lẳng, ngay tầm với, trông ở ngoài đường, ngay trước cửa hiệu ăn, làm chị em chúng tôi sùng sốt một cách thật thú vị!

Trở về khách sạn. Nghỉ ngơi. SPA sau đó. Đây cũng là nơi hội họp để thư giãn, tâm sự xa, gần, chưa tới... bên, thì đã có tiếng gọi... mời ra... vì hết giờ.

Từ hồi có em Covid ghé thăm mọi nơi, SPA này chỉ cho phép, một cách nhỏ giọt, độ 10 người trong khoảng một giờ... nhưng với chúng tôi thì cũng đủ lắm! Lại nghỉ ngơi... Sau đó là Buffet cho bữa ăn tối.

Tối hôm đó, đang xếp hàng để chọn salades, như thường lệ, tôi đang «đấu võ miệng» với một chị bạn mới quen, chợt nhận ra hình như có người đang chờ tụi tôi ở phía sau thì phải? Tôi giật mình quay lại:

- Ô I'am so sorry...!

- je vous en prie Madame! papotez! papotez! C'est très bien!

Tôi giật bắn cả người, (vì từ hôm tới đây chỉ toàn nghe nói tiếng Tây Ban Nha, Đức, Thụy điển...) nên lạ quá, bèn...thốt ra:

- Oh! Vous êtes français?

Ông già (hơn tôi một... tí!) mỉm cười, cúi đầu lễ phép, từ từ trả lời:

- oui madame! je suis français,...COMME VOUS!

- enchantée! COMPATRIOTE!

1/Tôi chợt “ngộ” “thêm được một điều làm tôi rất cảm động:

sau hơn nửa thế kỷ sống trên một đất nước và cũng là quê hương thứ hai của tôi, Tôi đã, một cách rất hồn nhiên, được công nhận là đồng hương của một ông Tây già, mà không bị... hỏi giấy... D'ou venez-vous? Và cũng, một cách vô cùng hồn nhiên, tự công nhận mình là công dân “thứ thiệt” 200 % của nước Phú Lăng Xa...

2/ tôi cũng chợt hiểu: tại sao trong những phim gián điệp, “Thrillers“, khi Các nhân vật chính lại rất vui mừng, hơn hờ và đôi khi còn giúp đỡ nhau khi gặp được những người đồng hương, ở xứ ngoài...

Và cũng không khỏi ngậm ngùi, hồi hận đã dám “la” bố mẹ, lúc sinh tiền, khi ra đường, mỗi lần gặp người Á Đông là xán lại hỏi thăm: ông bà có phải người Việt Nam không? hỏi trước Sài Gòn ở đường nào? Hà Nội ở phố nào?...

Ăn bữa tối xong, chúng tôi cùng nhau lên thang máy, dừng ở từng tầng lầu một, để về phòng. Một hôm, sau khi chia tay, mình tôi lên phòng trước, vì một -nửa -kia -của -tôi còn bận đi xem đá banh với các anh khác, trong phòng TV.

Thưa quý vị độc giả, tôi thử tới thử lui, cố đút carte vào khe cho... đúng, cả tới chục lần mà cửa vẫn không hề mở: Sésame tối nay quả là không nhận ra tôi!!!

Đang loay hoay vật lộn với cánh cửa, chợt một bà đầm vạm vỡ, có vẻ là người Đức hay Thụy Điển, với “mái tóc vàng, sợi nhỏ” tà tà bước tới, mỉm cười hỏi tôi:

-“what are you doing? may I help you?”

- You see! I'm trying to get into my room!

- You can't! Because this is my room!

Tôi gân cổ: - Noooo! It's MINE, 2-3-8 , second floor!

- but...you are actually... on the 3rd floor, ROOM number 3_3_8...

Ui ui! vì tôi đang ở trên tầng lầu thứ ba thì làm gì có “thỏ” “đê mà “độn”!!!

(Tôi xin thề (trên đầu... anh xã của tôi!) là tối hôm ấy, trong dạ dày, ruột non, lẫn ruột già của tôi, đều không biết đến một... giọt rượu nào cả!!!)

Cuộc vui nào thì cũng có lúc tàn...

Bữa ăn chia tay với món Paella, khét tiếng địa cầu! Và cũng là buổi để các hội viên có dịp cảm ơn ban tổ chức. Sau những lần lai vãng Club Shop không ngừng nghỉ, (Để “sờ mó”, lựa chọn những chiếc áo golf cho các anh.) & quyên góp tài chính’ của ban “quà Cáp” thì ngày vui đã tới, khi được trao tặng những món quà ấm cúng, gói ghém tình bạn, đầy ắp...

Về phía bên hội “du lịch” chị LH trông cũng rất lung linh trong quà tặng áo pull long lanh những hạt trai trắng ngần... Khéo chọn...

Hôm sau, ngày về, tấm màn bí mật đã được... bật mí tại phi trường Faro, ngay nơi thuê Clubs.!

Như trong cuốn truyện của Agatha Christie: “Murder on the Links”, chỉ có một điều khác cuốn truyện đó là ở đây... không có âm mưu ám sát nào hết!! Nhưng để khám phá ra sự “biến, rồi hiện” của các gậy... thì cũng không kém phần... gay cấn!!!

Tuy món ăn tiễn chân tạm biệt có phần... nhạt nhẽo, (ảnh hưởng “inflation”“????)

nhưng không khí lại đậm đà, ấm cúng vì đầy ắp tình bạn, lạc quan, đầy KHÍ (=Chi) tích cực!

Thường tình, sau những buổi đi chơi chung, xa, trong nhiều ngày, chúng ta nhận xét thấy có hai kết luận: một là ra đi không... có ngày... trở lại, và hai là xin hoan hô, hào hứng, hoan hỉ... hẹn gặp lại năm sau...

Jacques & Thanh Đạm Xin thuộc “típ” “thứ hai...

Cũng nhân dịp Noël & Năm Mới 2023, xin nâng ly thân mến cầu chúc cho tất cả mọi người chúng ta được sức khỏe dồi dào, sung sức, nỗ lực... “cực kỳ” Tích cực... để cả quyết lập lại một chuyến đi nữa, sang năm.

NB.1/ À quên! TĐ Đã gửi email cho Golf Club:

nếu sau khi chúng tôi đi, có nhặt được trên hai sân golf, rải rác, những quả bóng có đề tên EK (đọc theo tiếng Việt là ÉCH!) thì làm ơn giữ hộ, sang năm hoàn lại, sẽ được thưởng hậu hĩnh, dù là toàn là những quả bóng... “khí gió”...hời... Bảo Đại!!!

NB.2/ cũng nghe kể là các anh chị trong nhóm “du lịch” “đã được thưởng thức 36 món cá (nướng) .tôi mong là kiếp sau dù có hoá kiếp thành... cá đi chẳng nữa, cũng nên nhớ xin thành “cá với nước mắm gừng!”

NB. 3/ Xin niệm tình bỏ qua những thiếu sót và cảm ơn các độc giả đã can đảm, kiên nhẫn đọc cho tới chữ cuối cùng.

GOLFING YOURS,

Thanh- Đạm (= Elysa KAPPAUF, tự EK, hay... ÉCH... đều chuẩn!)

Xem vài hình ảnh sau đây

